

Capitolul 2

Introducere

Capitolul 1 tratează decăderea poporului Israel în legătură cu popoarele din jur, cu lumea. Israel a fost necredincios, când a luat în stăpânire țara, și nu a nimic pe dușman. În capitolul 2 este vorba de decăderea cu privire la Dumnezeu. Ei au întors spatele lui Dumnezeu și au început să slujească idolilor. Acest capitol oferă un rezumat al întregii cărți. În acest rezumat se arată că avem a face cu un fel de cerc vicios, care în capitolele următoare se desfășoară tot mai mult. Acest „cerc” constă din următorii pași:

1. Poporul părăsește pe Dumnezeu.
2. Dumnezeu folosește pe dușmani, ca să le trezească conștiința.
3. Poporul strigă la Domnul.
4. Domnul, în îndurarea Lui, dă poporului un judecător, ca să-l elibereze. După aceea cercul începe din nou.
5. Poporul părăsește pe Dumnezeu.
6. și așa mai departe.

În Psalmul 107 întâlnim ceva asemănător. Mai întâi necazul, apoi strigătul către Domnul, după aceea salvarea adusă de Domnul, prin care Dumnezeu este proslăvit. Refrenul din acest Psalm este alcătuit din cuvintele *»atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul«* (versetele 6,13,19,28).

Îngerul Domnului – versetul 1

În general în Vechiul Testament se folosește titlul »Îngerul Domnului« ca să se arate apariția lui Dumnezeu într-o oarecare înfățișare. Abia în Noul Testament Dumnezeu a fost descoperit în carne (1 Timotei 3, 16). El a devenit vizibil în Domnul Isus. Când S-a născut El, oamenii puteau să vadă pe Dumnezeu (1 Ioan 1, 1). Domnul Isus este Cuvântul devenit trup (Ioan 1, 14). Fiul veșnic a devenit om (1 Ioan 5, 20). Și în Vechiul Testament Dumnezeu S-a arătat oamenilor în Hristos. În acest caz a luat înfățișarea unui înger. Unele pasaje, din care rezultă, că prin »Îngerul Domnului« se înțelege Dumnezeu, sunt Geneza 16, 7-14 și 22, 11,15-16. Din ce spune Îngerul Domnului în aceste texte rezultă clar, că nu este nimeni altcineva, decât Dumnezeu Însuși. Și dacă comparăm Isaia 6, 1-5 cu Ioan 12, 37-41, vedem încă ceva deosebit: că Dumnezeu, Domnul din Vechiul Testament, este același cu Domnul Isus din Noul Testament. Deci dacă din context rezultă că Îngerul Domnului este o apariție a lui Dumnezeu, atunci este realmente vorba de Domnul Isus.

Ghilgal – versetul 1

Locul Ghilgal a fost în cartea Iosua un loc cu o importanță strategică mare. El a constituit baza de atac, locul de unde Israelii au pornit mereu să cucerească țara, și acolo s-au reîntors mereu. Scurt timp după ce au trecut prin Iordan și au intrat în țara Canaan, în Ghilgal a avut loc circumcizia. Prin aceasta a fost înlăturată ocară Egiptului. Aceasta se poate citi în Iosua 5, 2-9. Însemnătatea, pe care o are circumcizia pentru noi, o găsim în Coloseni 2, 11. În acest verset se arată clar, că circumcizia pentru un creștin nu este chestiune literalmente, ci ea are o însemnătate spirituală. Noi nu am fost tăiați împrejur cu o tăiere *»făcută de mână«* (aceasta ar fi avut o însemnătate literală), ci am fost tăiați împrejur *»cu tăierea împrejur a lui Hristos«*. Această tăiere împrejur nu vorbește despre ce a avut loc cu Hristos, când a fost de opt zile (vezi Luca 2, 21), ci ea vorbește despre ce s-a petrecut la cruce, când El a primit judecata lui Dumnezeu asupra

păcatelor. Carnea (firea pământescă) a fost judecată la cruce în El, prin executarea sentinței de moarte.

Așa cum Israel se reîntorcea mereu la Ghilgal, ca acolo să-și aducă totodată aminte de judecata lui Dumnezeu asupra „eului”, asupra naturii umane, tot așa și noi trebuie să revenim mereu la cruce, ca să ne aducem mereu aminte, cine suntem noi din natură. În noi nu este nici o putere, ca să cucerim țara. Puterea se găsește numai în Hristosul mort și înviat. Aceasta înseamnă, că moartea lui Hristos trebuie mereu aplicată (Coloseni 3, 5). Ghilgal reprezintă circumcizia spirituală a inimii, care trebuie să aibe loc înainte de victorie, și care dă puteri noi sufletului, ca să biruiască în luptă. Ghilgal vorbește despre o judecată permanentă (1 Corinteni 11, 31).

Bochim – versetul 1

Îngerul Domnului părăsește Ghilgalul și vine la Bochim. Bochim înseamnă „plâns”. Este un loc al lacrimilor. Nu te întristează să vezi că poporul lui Dumnezeu s-a abătut și a părăsit pe Dumnezeu? Cine nu cunoaște această tristețe nu știe unde locuiește Duhul lui Dumnezeu. Bochim redă caracterul Adunării în decădere. Este foarte arogant să presupunem că în timpul actual avem multă putere. Zilele din timpul lui Iosua și Ghilgal au fost zile de putere și bucurie, dar aceste zile au trecut definitiv. Dacă strigăm, că suntem bogați și avem belșug, dar în realitate suntem orbi, goi și săraci, duhul Laodiceii devine vizibil. Și cu toate acestea un loc al plânsului poate deveni un loc al binecuvântării. Dar atunci trebuie să ocupăm locul plânsului și al smeririi. Atunci valea Baca poate deveni »un loc plin de izvoare«, așa cum se spune în Psalmul 84, 6. (Cuvântul Baca este înrudit cu Bochim și înseamnă probabil de asemenea „lacrimi”.) Domnul Isus a fost și El în Bochim, când a stat la mormântul lui Lazăr: »Isus plângea« (Ioan 11, 35). Apostolul Pavel a rămas de asemenea în Bochim: în Filipeni 3, 18 și când a scris a doua sa scrisoare corintenilor (2 Corinteni 2, 4). Și în Ezechiel 9, 4 se întâlnesc oameni care locuiesc în »Bochim«.

Din Egipt spre Canaan – versetul 1

Îngerul Domnului dă o explicație solemnă despre motivul plecării Sale din Ghilgal. Această explicație impresionează adânc poporul. El le amintește, că El i-a eliberat din Egipt. Prin aceasta El revine înapoi până la originea existenței poporului. În Egipt au fost un popor sclav, dar Dumnezeu i-a eliberat de sub puterea lui faraon. Aceasta face să se vadă dragostea Lui mare pentru ei. Dacă cunoaștem abateri în viața noastră, Dumnezeu ne va aminti mereu de eliberarea noastră de sub puterea păcatului. Cea mai importantă cauză a abaterilor noastre este că noi am uitat, ce eliberare ne-a dăruit Dumnezeu prin dăruirea Fiului Său la cruce. Aducerea aminte de eliberarea din Egipt se face mereu în această carte (versetul 12; 6,8). Dumnezeu face aceasta, ca să trezească pe poporul Său. Îngerul Domnului vorbește și despre țara în care ei locuiesc acum. El i-a adus aici, din pricina jurământului care l-a făcut părinților lor (Geneza 17, 7-8). Ce a promis, El a și împlinit.

Aceasta este o mare siguranță și pentru noi. Dumnezeu va împlini, ce a spus. El nu face aceasta din pricina credințioșiei noastre, ci pe baza a ceea ce a făcut Domnul Isus. Noi suntem binecuvântați în Hristos cu tot felul de binecuvântări duhovnicești.

Pentru ce ați făcut lucrul acesta? – versetul 2

Dumnezeu a făcut ce a promis. Dar poporul a devenit neascultător. Israel nu a îndeplinit condițiile pentru a putea savura binecuvântarea lui Dumnezeu. Ei nu s-au despărțit de popoarele Canaanului, ci s-au amestecat cu ele, prin căsătorii cu locuitorii țării. Au păstrat altarele

popoarelor, și urmarea a fost, că au început să aducă jertfe idolilor acestor popoare (în realitate duhurilor rele, vezi Deuteronom 32, 17; 1 Corinteni 10, 20).

Foarte energică este întrebarea: »*Pentru ce ați făcut lucrul acesta?*« Această întrebare ar fi trebuit să le străpungă oasele și măduva. Trebuia să-i trezească, să-i facă să se pocăiască și să-și mărturisească vina. Dumnezeu pune deseori astfel de întrebări în Biblie. El zice lui Adam: »*Unde ești?*« (Geneza 3, 9) și Adam a trebuit să apară la lumina zilei. Dumnezeu întreabă pe Agar, în Geneza 16, 8: »*De unde vii și unde te duci?*« Dumnezeu are întrebări și pentru noi, când ne-am abătut. Prin aceasta vrea să ne readucă iarăși la Sine, ca să recunoaștem lucrurile lipsite de sens sau păcătoase, cu care ne ocupăm. Putem atunci să mărturisim și să ne întoarcem din nou la ce vrea să ne dea Dumnezeu. Prin aceasta Îl onorăm și El umple din nou viața noastră cu bucurie și pace.

Dumnezeu a avut un motiv dublu, cu privire la nimicirea completă a dușmanilor poporului Israel. Primul motiv este pedepsirea păcatelor lor; al doilea motiv constă în protecția poporului Său de influența inevitabilă a idolilor Canaanului. Acest ultim motiv este motivul pentru care noi nu ar trebui să ne facem una cu lumea și gândurile ei. Și noi suntem foarte ușor influențați prin legăturile prezente (1 Corinteni 15, 33). Dacă suntem mai puțin conștienți de prezența lui Dumnezeu, atunci aceasta se datorează faptului că lumea și duhul ei au câștigat influență asupra noastră.

Cine nu vrea să asculte ... – versetul 3

Când poporul s-a unit cu popoarele păgâne, Dumnezeu l-a dat în mâinile acestor popoare. Ei vor trebui să învețe prin experiență, care sunt urmările, dacă părăsesc pe Dumnezeu. Această experiență a trebuit s-o facă poporul și sub domnia împăratului Roboam, fiul lui Solomon. Deoarece a părăsit Legea Domnului și tot Israelul a părăsit-o împreună cu el, Domnul a trimis pe Șișac, împăratul Egiptului, ca să-i pedepsească (2 Cronici 12, 1-5). În 2 Cronici 12, 8 este prezentat motivul: »*dar îi vor fi supuși, și vor ști ce înseamnă să-Mi slujească Mie sau să slujească împăraților altor țări.*« Aceasta corespunde cu ce găsim mereu în cartea Judecători. Când experimentăm puterea dușmanului pe propria piele, vom vedea cât de crud este acest dușman și vom începe să căutăm umblarea cu Dumnezeu.

Este tot așa, ca și cu fiul cel mai tânăr din întâmplarea povestită de Domnul Isus în Luca 15. Acest tânăr s-a gândit că el ar putea s-o ducă mai bine altundeva. A părăsit pe tatăl său, dar în țara depărtată a descoperit cât de aspră era lumea. Atunci a dorit iarăși pe tatăl său. Trebuie să citim întâmplarea. Dacă Dumnezeu nu ne mai poate ajunge pe o altă cale, ca să ne aducă înapoi, atunci în dragostea Lui trebuie să ne lase să aflăm care este diferența între slujirea Lui, pe de o parte, și slujirea lumii și facerea voinței proprii, pe de altă parte.

Reacția poporului – versetul 4

Domnul a vorbit și poporul reacționează cu plâns. Israelii recunosc că au greșit. Mustrarea este clară și ei recunosc necredințioșia lor. Dar o căință adevărată nu se poate recunoaște. Ceea ce ei exprimă, este mai degrabă o părere de rău pentru binecuvântările care le-au pierdut.

Cineva, care a părăsit pe Domnul, poate recunoaște că a păcătuit, fără să simtă cu adevărat o căință pentru faptele lui. De mai multe ori citim în Biblie despre oameni care zic: »*Am păcătuit.*« Citim de exemplu despre faraon și despre Iuda (Exodul 10, 16; Matei 27, 4). Se recunoaște însă că le pare rău de urmările faptelor lor pentru ei. Ei nu arată părere de rău pentru ce au făcut lui Dumnezeu prin aceasta. Biblia vorbește în acest context despre întristare »*după voia lui Dumnezeu*« și »*întristarea lumii*«. Ambele expresii sunt în 2 Corinteni 7, 10.

Jertfa – versetul 5

Despre Bochim am scris deja. În acest verset se spune că ei au numit locul acela Bochim, deoarece poporul a plâns acolo. Aceasta arată încă o dată clar, că numele în Biblie au cu adevărat un înțeles. În afară de aceasta, se amintește aici, că ei au adus jertfe Domnului. Cu toate că întristarea lor cu privire la faptele lor rele nu a fost așa de mare, inima lor simte nevoia să aducă jertfe Domnului. Aceasta este un lucru îmbucurător. Altfel decât la faraon și Iuda, la Israeliti exista totuși o legătură cu Domnul. Nu știu câtă mulțumire a fost exprimată prin această jertfă. Ținând seama de decădere, probabil că nu a fost multă. Ei au transformat locul lacrimilor într-un loc al jertfei.

Această combinație de lacrimi și jertfă este exprimată foarte frumos la femeia din Luca 7. Citiți istoria ei în versetele 36-50. Ea a stropit picioarele Domnului Isus cu lacrimile ei și după aceea le-a uns cu mir. În lacrimi vedem părerea de rău cu privire la păcatele ei și în mir vedem o jertfă pentru Domnul, pe care ea o aduce, pentru că recunoaște cine este El. Din ceea ce spune Domnul Isus despre ea se recunoaște cât de mult a prețuit El lucrarea ei pentru El. Și conștiința de păcate este exprimată clar în cuvintele Domnului. Tocmai prin această conștiință a fost ea copleșită de o dragoste mare pentru Mântuitorul.

Domnul leagă de comportarea ei o lecție pentru fariseul Simon, și pentru noi toți. El povestește despre doi datornici, unul din ei avea o datorie mică, iar celălalt una mare. La amândoi li se iartă datoria. Când se pune întrebarea, care din cei doi va fi cel mai recunoscător, răspunsul nu este greu: desigur, acela, căruia i s-a iertat cea mai mare datorie. Lecția este, că din dragostea noastră pentru Domnul și în dăruirea noastră față de El, se va vedea cât de mare este conștiința vinovăției păcătoșeniei noastre, care ne-a fost iertată. Apostolul Pavel a cunoscut ca niciunul altul harul de care Dumnezeu i-a făcut parte. El însuși se numește cel mai mare păcătos. Aceasta l-a făcut să devină robul cel mai devotat care a trăit vreodată. Noi vom călca pe urmele lui, dacă suntem permanent conștienți de ce ni s-a iertat. Viața noastră va deveni atunci o jertfă pentru Domnul.

1b) Capitolul 2,6 – capitolul 3,6

Ruperea publică a legăturii cu Domnul și decăderea în închinarea la idoli

Fiecare în moștenirea lui – versetul 6

Scriitorul cărții Judecători face o schiță istorică a lui Israel. Aceasta începe cu versetul 6 și se extinde până la capitolul 3, 6. Ea începe cu situația fericită, care exista atunci când fiecare seminție a primit moștenirea ei și a început să locuiască acolo. Iosua 21, 43-45 descrie această situație. Este frumos de citit acolo, cum Domnul le-a dat odihnă de jur-împrejur. El a împlinit toate făgăduințele bune, pe care le-a făcut. Poporul nu ducea lipsă de absolut nimic.

Și fiecare creștin este așezat pe deplin în binecuvântarea pe care Dumnezeu vroia să i-o dea. Nimic nu-i este reținut. Să citim Efeseni 1, 3-14. Când tocmai ai cunoscut pe Domnul Isus, savurezi pe deplin binecuvântările. Exact așa ca la Israel, la început totul este proaspăt și viu. Același lucru este valabil și pentru creștinătate ca tot unitar. Citim în Faptele Apostolilor cum trăiau primii creștini, ce le umplea inima și ce aveau ei pentru Domnul Isus și unii pentru alții. În timpul acela nu știau multe despre binecuvântările pe care le-a primit Adunarea în Hristos. Aceasta urma să fie făcut cunoscut mai târziu prin apostolul Pavel. Dar prin stilul lor de viață erau capabili din punct de vedere spiritual să primească învățătura despre binecuvântări. Erau bucuroși de aceasta și au făcut să se vadă în viața lor acest lucru. La aceasta se adăuga, că ei erau orientați spre Dumnezeu și Cuvântul Său.

După început – versetul 7

După începutul strălucitor a strălucit un timp strălucirea binecuvântărilor. Poporul a slujit Domnului în timpul bătrânilor, care au trăit după moartea lui Iosua (Iosua 24, 31), cu toate că în timpul lui Iosua au existat idoli, care au constituit germenii pentru abaterea de mai târziu (vezi Iosua 24, 14). Despre un germen asemănător a vorbit apostolul Pavel când a scris, că în zilele lui »*taina fărădelegii*« lucra deja (1 Tesaloniceni 2, 7). Vedem cum în zilele apostolului Ioan acest germen s-a dezvoltat și a dat naștere la »*mulți antihriști*« (1 Ioan 2, 18), o evoluție care se continuă și în zilele noastre.

Și cu toate acestea începutul strălucitor s-a extins și în generația următoare a lui Israel. Faptele, pe care le-a făcut Domnul, au fost făcute cunoscut și în generația următoare, cu toate că această generație nu a participat la cucerirea țării.

Este foarte important să observăm lucrarea Domnului în viața fraților și surorilor în vârstă și să recunoaștem în viața lor cum lucrează Domnul. Aceasta ne va ajuta să recunoaștem lucrarea lui Dumnezeu în viața noastră. Noi rămânem în legătură cu El și prin aceasta vom clădi propriile noastre relații cu El.

Iosua moare – versetele 8-9

Decăderea în Israel a început cu adevărat abia după moartea lui Iosua și a bătrânilor, cu toate că semnele decăderii au fost vizibile și în timpul vieții lor. Tot așa este situația și cu Adunarea. În zilele apostolilor decăderea a fost ținută în frâu, dar scurt după aceea a devenit tot mai mult vizibilă. Apostolul Pavel (în Faptele Apostolilor 20) și apostolul Petru (în 2 Petru 2) au atenționat în privința aceasta, că după plecarea lor vor deveni vizibile urmările rele ale necredincioșiei și răzvrătirii. Amestecul cu necredincioșii va fi mijlocul prin care răul se poate dezvolta în mijlocul lor, ca mai târziu să-i biruiască, așa cum a fost în cazul lui Israel. Putem să comparăm numele pe care poporul îl dă locului de înmormântare al lui Iosua cu numele locului de înmormântare din Iosua 24, 30. Se vede, că primele impresii ale binecuvântării sunt pe dispariție. Se observă că alte lucruri au devenit mai importante decât binecuvântarea țării. În aceasta se vede clar germenii decăderii. Însemnătatea numelui Timnat-Heres este: „o parte a pământului”. În Iosua 24, 30 acest loc a fost numit Timnat-Serah, aceasta înseamnă „o parte care se revarsă”. Tot așa prețuirea pe care o acordăm (și în general este așa) părții noastre cerești, care se revarsă, poate să degenereze într-o simplă bucată de pământ. Lucrurile pământești sunt căutate și moștenirea cerească este puțin prețuită. În capitolele următoare această schimbare de interese se vede mult mai pregnant.

O generație care nu cunoaște pe Domnul – versetul 10

După ce Iosua și bătrânii care au venit după el au murit, încetează influența pozitivă. Prin credincioșia proprie și prin credința lor au avut influență asupra poporului.

Acum apare o generație, la care se vede că ea a slujit Domnului numai în exterior. Ei nu aveau nici o legătură personală cu Domnul. Înaintașii lor au luptat odinioară pentru țară. Aceștia au povestit copiilor despre lucrarea, pe care Domnul a făcut-o. Pentru nepoți trecuse un timp destul de lung, ca să se mai entuziasmeze cu adevărat de ce Dumnezeu a dat poporului Său și de ce buniicii lor au câștigat prin luptă mare. Ei sufereau de așa-zisa boală a generației a treia: bunicul dobândește, fiul moștenește și nepotul nimicește.

Pentru a putea savura cu adevărat binecuvântările, pe care Dumnezeu le-a dat poporului Său, trebuie să stai într-o legătură personală și vie cu Dumnezeu. Putem să auzim de la părinții și buniicii noștri despre lucruri mărețe, pe care Dumnezeu le-a făcut, dar dacă noi nu avem o relație personală cu Domnul Isus, aceste istorisiri nu vor avea nici o importanță pentru noi. Interesele noastre vor fi superficiale și vor dispărea ca un abur. Și noi trebuie să luptăm, ca să luăm în

posesiune binecuvântările pe care Dumnezeu le-a dat. Noi nu trebuie să fim prin definiție aceia care strică moștenirea, pentru că părinții noștri, respectiv bunicii noștri au luptat pentru ea. Este de fapt așa, că fiecare generație trebuie să ducă din nou această luptă. În aceasta este o provocare extraordinară.

Închinarea la idoli – versetele 11-13

Este o apariție ciudată, că omul, dacă părăsește pe Dumnezeu, Îl înlocuiește cu alți dumnezei. Nu este așa, că omul renunță la Dumnezeu, ca să meargă pe propria lui cale. Omul trebuie să aibe un subiect, căruia să-i aducă închinare. Cineva a spus o dată: „Dacă nu ar fi nici un Dumnezeu, ar fi necesar să se inventeze sau să se imagineze unul. Se pare că omul are un simț religios, care caută o putere, sau puteri mai înalte.” Orice om are acest „instinct” în el. Chiar și ateistul, care neagă existența lui Dumnezeu. Dacă discuți mai mult timp cu un astfel de om, deseori se va vedea, că el crede în sine însuși. Fără să fie conștient de acest fapt, el este dumnezeul lui propriu. Faptul amar în cartea Judecători este însă, că este vorba de un popor, pe care Dumnezeu l-a făcut popor al Lui și față de care El a făcut mult bine. Cauza este că ei au uitat pe Domnul, pe Dumnezeu părinților lor, care i-a scos din țara Egipt. Pentru noi aceasta înseamnă, că noi am deschis ușa răului în momentul când cunoașterea personală a lui Hristos, a lucrării Sale și a Cuvântului lui Dumnezeu dispar în planul secund. Satana vede șansele pe care le are și umple golul care a luat naștere cu mijloacele sale.

Doi zei sunt numiți cu nume, unul masculin și unul feminin. Baal înseamnă „bărbat” sau „domn”, în sensul de posesor, proprietar (nu cu sensul de stăpânitor peste ceva). Dumnezeu Se numește Baal al poporului Său (Isaia 54, 5; Ieremia 31, 32), cu toate că El respinge această denumire, din cauza înrudirii cu numele idolilor, care I-au luat locul (Osea 2, 16-17). Astartee vorbește despre rodire în sens natural. Cei doi idoli sunt legați pervers unul cu altul și lasă să se recunoască ceva din taina fărădelegii. Fărădelege înseamnă că nici o autoritate nu este recunoscută, prin urmare se face voia proprie și se satisfac plăcerile proprii. Acesta este rezultatul când Dumnezeu și Cuvântul Său pierd dinaintea ochilor.

În mâna dușmanilor – versetele 14-15

Dumnezeu ține prea mult la poporul Lui, ca să-l lase să meargă mai departe pe drumul greșit. Mijlocul pe care-l folosește Dumnezeu poate părea ciudat, dar este foarte efectiv. Se spune categoric: »*El i-a dat în mâinile unor prădători, care i-au prădat*«. Dacă au fost prădați, înseamnă că nu le-a mai rămas nimic. Le-a fost luat totul. Să nu uităm, că este vorba de poporul lui Dumnezeu, care locuiește în țara făgăduită și acolo poate să savureze tot ce i-a dat Dumnezeu. Toate aceste binecuvântări sunt răpite poporului. Din cauza necredincioșiei lor și din cauza părăsirii Domnului, ei pierd aceste binecuvântări.

Și cu noi este tot așa. Dacă devenim necredincioși și părăsim pe Domnul, nu ne mai bazăm pe El, nu vom mai putea savura binecuvântările cerești. Alte lucruri au devenit mai importante pentru noi: câștigarea banilor, facerea carierei, călătorii luxuriante în concediu; toate acestea pot să devină așa de importante pentru noi, că suntem luați complet în stăpânire de ele. Încep să ne stăpânească și până la urmă ne domină cu totul. Este numai o fericire aparentă, care de fapt este un jug, până când vom recunoaște în ele sclavia și vom remarca pierderea binecuvântărilor cerești. Ele au dispărut din viața noastră, au fost prădate de dușman. Acest dușman nu ne va da pace, ne va împinge la mai mult și la lucruri mai mari.

Dumnezeu a permis aceasta, și chiar a provocat-o. El S-a retras din viața noastră, ca să dea mână liberă dușmanului, să facă ce vrea cu noi. El vrea ca noi să începem să dorim mai mult după El și după ce ne dă El. Vom putea atunci învăța din felul cum procedează aici cu Israel.